DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

8. september 2009 *

I sag C-478/07,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Handelsgericht Wien (Østrig) ved afgørelse af 27. september 2007, indgået til Domstolen den 25. oktober 2007, i sagen:

Budějovický Budvar, národní podnik

mod

Rudolf Ammersin GmbH,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene P. Jann, C.W. A. Timmermans (refererende dommer), A. Rosas, K. Lenaerts, A. Ó Caoimh og J.-C. Bonichot samt dommerne J. Makarczyk, P. Kūris, E. Juhász, G. Arestis, L. Bay Larsen og P. Lindh,

* Processprog: tysk.

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: fuldmægtig K. Sztranc-Sławiczek,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 2. december 2008,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Budějovický Budvar národní podnik ved Rechtsanwalt C. Petsch

— Rudolf Ammersin GmbH ved Rechtsanwälte C. Hauer, B. Goebel og C. Schulte

— den tjekkiske regering ved T. Boček og M. Smolek, som befuldmægtigede

— den græske regering ved I. Chalkias og K. Marinou, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. Doherty, B. Schima og M. Vollkommer, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 5. februar 2009,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 28 EF og 30 EF i akten vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union (EUT 2003 L 236, s. 33, herefter »tiltrædelsesakten«), af Kommissionens forordning (EF) nr. 918/2004 af 29. april 2004 om overgangsbestemmelser for beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler som følge af Den Tjekkiske Republiks, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiets tiltrædelse (EUT L 163, s. 88) samt af Rådets forordning (EF) nr. 510/2006 af 20. marts 2006 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og fødevarer (EUT L 93, s. 12).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side Budějovický Budvar, národní podnik (herefter »Budvar«), et bryggeri, der har hjemsted i byen Ceske Budějovice (Den Tjekkiske Republik), og på den anden side Rudolf Ammersin GmbH (herefter »Ammersin«), et firma, der har hjemsted i Wien (Østrig), og som driver virksomhed med distribution af drikkevarer, vedrørende Budvars påstand om, at det forbydes Ammersin at markedsføre øl fremstillet af bryggeriet Anheuser-Busch Inc. (herefter »Anheuser-Busch«), Saint Louis (De Forenede Stater), under varemærket American Bud, med den begrundelse, at anvendelsen af betegnelsen »Bud« i Østrig i henhold til bilaterale traktater mellem Den Tjekkiske Republik og Republikken Østrig er forbeholdt øl fremstillet i Den Tjekkiske Republik.

Retsforskrifter

International ret

3 Artikel 1 i Lissabonaftalen af 31. oktober 1958 om beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og deres internationale registrering, som revideret i Stockholm den 14. juli 1967 og ændret den 28. september 1979 (United Nations Treaty Series, vol. 828, I-13172, s. 205, herefter »Lissabonaftalen«), bestemmer følgende:

»1) De lande, hvor denne aftale finder anvendelse, udgør en særlig union inden for rammerne af unionen til beskyttelse af den industrielle ejendomsret.

2) Landene påtager sig på deres områder og i henhold til ordlyden i denne aftale at beskytte de oprindelsesbetegnelser for varer fra andre lande i den særlige union, som er anerkendt og beskyttet som sådan i deres oprindelsesland og registreret ved Det Internationale Bureau for Intellektuel Ejendomsret […] som omhandlet i konventionen til oprettelse af Verdensorganisationen for Intellektuel Ejendomsret [herefter »WIPO«].«

4 Ordlyden af Lissabonaftalens artikel 2 er følgende:

»1) Ved oprindelsesbetegnelse i denne aftales forstand forstås en geografisk betegnelse på et land, en region eller en lokalitet, som tjener til at betegne en vare, som stammer herfra, idet dens kvalitet og kendetegn udelukkende eller i det væsentlige kan henføres til det geografiske område, herunder naturlige og menneskelige faktorer.

2) Oprindelseslandet er det land eller den heri beliggende region eller lokalitet, hvis navn udgør oprindelsesbetegnelsen, som har givet varen dens renommé.«

5 Oprindelsesbetegnelsen BUD (oprindelsesbetegnelse nr. 598) var den 10. marts 1975 i henhold til Lissabonaftalen blevet registreret ved WIPO for øl.

Fællesskabsbestemmelser

Tiltrædelsesakten

6 Tiltrædelsesaktens artikel 20 bestemmer:

»De retsakter, der opregnes i listen i bilag II til denne akt, tilpasses som anført i nævnte bilag.«

7 I bilag II til tiltrædelsesakten, der har overskriften »Liste omhandlet i artikel 20 i tiltrædelsesakten«, bestemmer kapitel 6, A, punkt 18:

»31996 R 1107: Kommissionens forordning (EF) nr. 1107/96 af 12. juni 1996 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 (EFT L 148 […], s. 1), som ændret ved:

[…]

— 32002 R 1829: Kommissionens forordning (EF) nr. 1829/2002 af 14. [oktober] 2002 (EFT L 277 […], s. 10).

a) I artikel 1 tilføjes følgende afsnit:

»Navnene »Budějovické pivo«, »Českobudějovické pivo« og »Budějovický měšťanský var« skal registreres som beskyttede geografiske betegnelser (BGB) og anføres i bilaget i overensstemmelse med de specifikationer, som Kommissionen har forelagt. Dette berører ikke eventuelle ølvaremærker eller andre rettigheder, som findes i Den Europæiske Union på tiltrædelsestidspunktet.«

b) I del B i bilaget indføjes følgende under overskriften »Øl«:

»DEN TJEKKISKE REPUBLIK:

— Budějovické pivo (BGB)

— Českobudějovické pivo (BGB)

— Budějovický měšťanský var (BGB)«.«

Forordning (EØF) nr. 2081/92

8 Af syvende betragtning til Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1) følger:

»Den nationale praksis med hensyn til anvendelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser er […] varierende; det er nødvendigt at indføre en EF-holdning hertil; et sæt EF-regler med en beskyttelsesordning vil nemlig gøre det muligt for de geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelserne at udvikle sig, fordi sådanne regler i kraft af den ensartethed, som de vil medføre, vil sikre lige konkurrencevilkår for producenterne af produkter med sådanne betegnelser og styrke produkternes værdi for forbrugerne.«

9 I artikel 5-7 i forordning nr. 2081/92 fastsættes proceduren for registrering af de i artikel 2 omhandlede geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser, den såkaldte »normale procedure«. Ifølge artikel 5, stk. 4, skal registreringsansøgningen stiles til den medlemsstat, hvor det geografiske område er beliggende. Ifølge forordningens artikel 5, stk. 5, første afsnit, kontrollerer medlemsstaten, om ansøgningen er berettiget, og fremsender den til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

10 Under hensyn til, at Kommissionens behandling af en ansøgning om registrering kræver en vis tid, og at der — indtil der foreligger en afgørelse om registreringen af betegnelsen — bør være mulighed for, at medlemsstaten kan give en midlertidig

national beskyttelse, er der ved Rådets forordning (EF) nr. 535/97 af 17. marts 1997 om ændring af forordning (EØF) nr. 2081/92 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 83, s. 3) i artikel 5, stk. 5, i forordning nr. 2081/92 efter første afsnit blevet indsat følgende tekst:

»Efter den dato, hvor en medlemsstat således har fremsendt en ansøgning vedrørende en betegnelse, kan den kun midlertidigt indføre en national beskyttelse samt om nødvendigt en tilpasningsperiode for denne betegnelse; […]

Den midlertidige nationale beskyttelse ophører fra den dato, hvor der er truffet afgørelse om registrering i henhold til denne forordning. […]

Den berørte medlemsstat bærer alene ansvaret for følgevirkningerne af en sådan national beskyttelse, hvis betegnelsen ikke skulle blive registreret i henhold til denne forordning.

De foranstaltninger, medlemsstaterne træffer i medfør af andet afsnit, har kun retsvirkninger på nationalt plan og må ikke berøre handelen inden for Fællesskabet.«

11 Ved artikel 17 i forordning nr. 2081/92 er der indført en registreringsprocedure for de betegnelser, som allerede eksisterede på tidspunktet for forordningens ikrafttræden, den såkaldte »forenklede procedure«. Denne artikel bestemmer bl.a., at medlemsstaterne inden seks måneder efter datoen for forordning nr. 2081/92's ikrafttræden underretter Kommissionen om, hvilke betegnelser de ønsker at registrere i henhold til forordningen.

12 Navnlig for at tage hensyn til, at det første forslag til registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser, som Kommissionen skulle udarbejde i henhold til artikel 17, stk. 2, i forordning nr. 2081/92, først blev forelagt Rådet for Den Europæiske Union i marts 1996, på hvilket tidspunkt størstedelen af den femårige overgangsperiode i henhold til forordningens artikel 13, stk. 2, var forløbet, blev dette stk. 2 ved forordning nr. 535/97, som trådte i kraft den 28. marts 1997, erstattet med følgende tekst:

»2. Uanset stk. 1, litra a) og b), kan medlemsstaterne dog bibeholde de nationale ordninger om tilladelse til anvendelse af betegnelser, der er registreret i medfør af artikel 17, i en begrænset periode på højst fem år efter datoen for offentliggørelsen af registreringen, dersom:

— produkterne har været lovligt markedsført under disse betegnelser i mindst fem år inden datoen for offentliggørelsen af denne forordning

— virksomhederne lovligt har markedsført de pågældende produkter og herunder vedvarende har anvendt betegnelserne i den periode, der er omhandlet i første led

— produktets virkelige oprindelse er klart og tydeligt angivet på mærkningen.

Denne undtagelse må dog ikke medføre, at produkterne frit markedsføres på en medlemsstats område, hvor disse betegnelser ikke er tilladt.«

13 Artikel 1, nr. 15, i Rådets forordning (EF) nr. 692/2003 af 8. april 2003 om ændring af forordning (EØF) nr. 2081/92 (EUT L 99, s. 1) bestemmer:

»Artikel 13, stk. 2, og artikel 17 udgår. Bestemmelserne i disse artikler finder dog fortsat anvendelse på registrerede betegnelser eller betegnelser, der inden denne forordnings ikrafttræden allerede var søgt registreret efter proceduren i artikel 17.«

Forordning nr. 510/2006

14 Forordning nr. 2081/92, som senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 806/2003 af 14. april 2003 (EUT L 122, s. 1), blev ophævet i henhold til artikel 19 i forordning nr. 510/2006. Sidstnævnte forordning trådte i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*, hvilket vil sige den 31. marts 2006.

15 Af sjette betragtning til forordning nr. 510/2006 følger:

»Der bør fastlægges en EF-strategi for anvendelsen af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser. Et sæt EF-regler med en beskyttelsesordning gør det muligt at udvikle geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser, eftersom sådanne regler i kraft af den ensartethed, de medfører, sikrer lige konkurrencevilkår for producenter af produkter med sådanne betegnelser og styrker produkternes værdi for forbrugerne.«

16 Ordlyden af 19. betragtning til denne forordning er som følger:

»De betegnelser, der allerede er registreret i henhold til […] forordning […] nr. 2081/92 […] på datoen for nærværende forordnings ikrafttræden, bør fortsat være beskyttet efter nærværende forordning og automatisk optages i registeret. […]«

17 Artikel 1 i denne forordning med overskriften »Anvendelsesområde« bestemmer i dennes stk. 1 og 2:

»1. I denne forordning fastsættes reglerne for beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for de landbrugsprodukter bestemt til konsum, der er opført i bilag I til traktaten, og de fødevarer, der er opført i bilag I til denne forordning, samt de landbrugsprodukter, der er opført i bilag II til denne forordning.

[…]

2. Denne forordning berører ikke andre specifikke EF-bestemmelser.«

18 Bilag I til samme forordning med overskriften »Levnedsmidler omhandlet i artikel 1, stk. 1« angiver i første led »øl«.

19 Artikel 2 i forordning nr. 510/2006 med overskriften »Oprindelsesbetegnelse og geografisk betegnelse« bestemmer i dennes stk. 1 og 2:

»1. I denne forordning forstås ved:

a) »oprindelsesbetegnelse«: navnet på et område, et bestemt sted eller i undtagelsestilfælde et land, der betegner et landbrugsprodukt eller en fødevare,

— som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land, og

— hvis egenskaber eller andre kendetegn hovedsageligt eller fuldstændigt kan tilskrives det geografiske miljø med dets naturbetingede og menneskelige faktorer, og

— som er fremstillet, forarbejdet og tilvirket i det afgrænsede geografiske område

b) »geografisk betegnelse«: navnet på et område, et bestemt sted eller i undtagelsestilfælde et land, der betegner et landbrugsprodukt eller en fødevare,

— som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land, og

— hvis bestemte egenskaber, omdømme eller andre kendetegn kan tilskrives den geografiske oprindelse, og

— som er fremstillet, forarbejdet og tilvirket i det afgrænsede geografiske område

2. Som oprindelsesbetegnelser eller geografiske betegnelser anses desuden visse traditionelle, eventuelt geografiske, betegnelser for et landbrugsprodukt eller en fødevare, som opfylder de i stk. 1 fastsatte betingelser.«

20 Forordningens artikel 4, stk. 1, bestemmer:

»For at en beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB) eller en beskyttet geografisk betegnelse (BGB) kan anvendes for et landbrugsprodukt eller en fødevare, skal produktet eller varen være i overensstemmelse med en varespecifikation.«

21 I artikel 5-7 i forordning nr. 510/2006 fastsættes proceduren for registrering af de i artikel 2 omhandlede geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser. Ifølge denne forordnings artikel 5, stk. 4, sendes registreringsansøgningen til den medlemsstat, hvor det geografiske område er beliggende. Ifølge samme forordnings artikel 5, stk. 5, iværksætter denne medlemsstat en national indsigelsesprocedure og træffer herefter en afgørelse i forhold til denne ansøgning. Hvis afgørelsen er positiv, sender denne medlemsstat Kommissionen de dokumenter, der er omhandlet i stk. 7 i nævnte artikel 5, med henblik på en endelig afgørelse, som er truffet ved afslutningen af den procedure, der reguleres af artikel 6 og 7 i forordning nr. 510/2006, som bl.a. omfatter en indsigelsesprocedure.

22 Denne forordnings artikel 5, stk. 6, lyder som følger:

»Medlemsstaten kan midlertidigt indrømme betegnelsen beskyttelse i henhold til denne forordning på nationalt plan og eventuelt fastsætte en tilpasningsperiode med virkning fra den dato, hvor ansøgningen indgives til Kommissionen.

Den i første afsnit omhandlede tilpasningsperiode kan kun indrømmes, såfremt de berørte virksomheder lovligt har markedsført de pågældende produkter, herunder vedvarende har anvendt de pågældende betegnelser, i mindst de forudgående fem år og har påpeget dette i forbindelse med den nationale indsigelsesprocedure, der er omhandlet i stk. 5, første afsnit.

En sådan midlertidig national beskyttelse ophører på den dato, hvor der træffes afgørelse om registrering i henhold til denne forordning.

Den berørte medlemsstat bærer alene ansvaret for følgevirkningerne af en sådan midlertidig national beskyttelse, hvis betegnelsen ikke registreres i henhold til denne forordning.

De foranstaltninger, en medlemsstat træffer i medfør af første afsnit, har kun retsvirkninger på nationalt plan og berører ikke handelen inden for Fællesskabet eller den internationale handel.«

23 Samme forordnings artikel 13, stk. 1, bestemmer:

»1. Registrerede betegnelser er beskyttet mod:

a) enhver direkte eller indirekte kommerciel anvendelse af en registreret betegnelse for produkter, der ikke er omfattet af registreringen, for så vidt sådanne produkter kan sammenlignes med de produkter, der er registreret under den pågældende betegnelse, eller for så vidt anvendelsen af betegnelsen udnytter den beskyttede betegnelses omdømme

b) enhver uretmæssig anvendelse, efterligning eller antydning, uanset om produktets virkelige oprindelse er angivet, eller den beskyttede betegnelse er oversat eller er ledsaget af udtryk såsom »art«, »type«, »måde«, »som fremstillet i«, »efterligning« eller tilsvarende

[…]«

Forordning nr. 918/2004

24 Af anden, tredje og fjerde betragtning til forordning nr. 918/2004 følger:

»(2) Ifølge artikel 5, stk. 5, i forordning (EØF) nr. 2081/92 kan medlemsstaterne fra den dato, hvor de har indsendt ansøgninger om registrering af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser til Kommissionen, midlertidigt indføre

national beskyttelse af disse betegnelser. Den pågældende medlemsstat alene har ansvaret for virkningerne af denne nationale beskyttelse, hvis betegnelsen ikke er registreret på EF-plan.

(3) Efter tiltrædelsen kan Den Tjekkiske Republik, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Slovenien og Slovakiet (herefter »de nye medlemsstater«) registrere deres oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser i overensstemmelse med artikel 5 i forordning (EØF) nr. 2081/92, og disse kan beskyttes på EF-niveau i overensstemmelse med samme forordnings artikel 13.

(4) For at gøre det lettere for de nye medlemsstater at indsende deres ansøgninger til Kommissionen og for at sikre fortsat beskyttelse af oprindelsesbetegnelserne og de geografiske betegnelser, bør det fastsættes, at disse medlemsstater kan opretholde den nationale beskyttelse pr. 30. april 2004, indtil der træffes afgørelse i henhold til artikel 6 i forordning (EØF) nr. 2081/92 på betingelse af, at der inden den 31. oktober 2004 er indsendt en registreringsansøgning til Kommissionen i henhold til nævnte forordning.«

25 Artikel 1 i forordning nr. 918/2004 bestemmer:

»Den Tjekkiske Republiks, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiets nationale beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, jf. forordning (EØF) nr. 2081/92, der er gældende den 30. april 2004, kan opretholdes af de nævnte medlemsstater indtil den 31. oktober 2004.

Hvis der inden den 31. oktober 2004 er indsendt en registreringsansøgning til Kommissionen i henhold til forordning (EF) nr. 2081/92, kan denne beskyttelse opretholdes, indtil der er truffet afgørelse i henhold til artikel 6 i nævnte forordning.

Medlemsstaterne alene har ansvaret for virkningerne af denne beskyttelse, hvis betegnelsen ikke er registreret på EF-plan.«

Nationale bestemmelser

Den bilaterale konvention

26 Den 11. juni 1976 indgik Republikken Østrig og Den Socialistiske Republik Tjekkoslovakiet en traktat om beskyttelse af oprindelsesangivelser, oprindelsesbetegnelser og andre betegnelser for landbrugsprodukters og industrivarers oprindelse (herefter »den bilaterale konvention«).

27 Efter at den bilaterale konvention var blevet godkendt og ratificeret, blev den offentliggjort i *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* den 19. februar 1981 (BGBl. 75/1981). Den 26. februar 1981 trådte den bilaterale konvention i henhold til sin artikel 16, stk. 2, i kraft for en ubestemt periode.

28 Artikel 1 i den bilaterale konvention bestemmer følgende:

»De kontraherende stater forpligter sig til at træffe alle nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af oprindelsesangivelser, oprindelsesbetegnelser og øvrige betegnelser, der angiver oprindelsen, for landbrugsprodukter og industrivarer, der henhører under de kategorier, som er nævnt i artikel 5 og præciseret i den overenskomst, der er nævnt i artikel 6, samt de navne og illustrationer, som er nævnt i artikel 3, artikel 4 og artikel 8, stk. 2, mod illoyal erhvervsmæssig konkurrence.«

29 Den bilaterale konventions artikel 2 har følgende ordlyd:

»I denne traktat forstås ved oprindelsesangivelser, oprindelsesbetegnelser og andre betegnelser, der angiver oprindelsen, enhver angivelse, der direkte eller indirekte henviser til en vares oprindelse. En sådan angivelse består som regel af en geografisk betegnelse. Den kan imidlertid også bestå af andre angivelser, hvis de berørte omsætningskredse i oprindelseslandet i forbindelse med et produkt med en sådan betegnelse forstår det som en angivelse af fremstillingslandet. De nævnte betegnelser kan ud over angivelsen af et bestemt geografisk oprindelsesområde også indeholde angivelser vedrørende den pågældende vares kvalitet. Varernes særlige kendetegn er udelukkende eller hovedsageligt resultatet af geografiske eller menneskelige påvirkninger.«

30 Den bilaterale konventions artikel 3, stk. 1, fastsætter følgende:

»[…] de tjekkoslovakiske betegnelser, der er opregnet i en overenskomst indgået i henhold til artikel 6, er i Republikken Østrig udelukkende forbeholdt tjekkoslovakiske produkter.«

31 I henhold til den bilaterale konventions artikel 5, stk. 1, B, punkt 2, henhører øl under de kategorier af tjekkiske produkter, der er beskyttet af konventionen.

32 Den bilaterale konventions artikel 6 har følgende ordlyd:

»Betegnelserne vedrørende de produkter, som betingelserne i artikel 2 og 5 finder anvendelse på, der nyder beskyttelse i henhold til traktaten, og som derfor ikke er artsbetegnelser, opregnes i en overenskomst, der indgås mellem de to kontraherende staters regeringer«.

33 Den bilaterale konventions artikel 7 er affattet som følger:

»1. Såfremt navne og betegnelser, der nyder beskyttelse i henhold til denne traktats artikel 3, 4, 6 og artikel 8, stk. 2, anvendes erhvervsmæssigt i strid med traktatens bestemmelser for produkter, navnlig med hensyn til deres udstyr eller emballage, på regninger, fragtbreve eller andre forretningsdokumenter eller i reklame, anvendes alle retlige eller administrative foranstaltninger i henhold til lovgivningen i den kontraherende stat, hvori der gøres krav på beskyttelse, om bekæmpelse af illoyal konkurrence og beskyttelse mod uretmæssig anvendelse af betegnelser, på de i nævnte lovgivning fastsatte betingelser og i overensstemmelse med denne traktats artikel 9.

2. Såfremt der er risiko for forveksling i forbindelse med erhvervsmæssig virksomhed, finder stk. 1 tillige anvendelse, såfremt de betegnelser, der nyder beskyttelse i henhold til traktaten, anvendes i ændret form eller i forbindelse med andre produkter end dem, som de er knyttet til i henhold til den i artikel 6 nævnte overenskomst.

3. Stk. 1 finder tillige anvendelse, såfremt betegnelser, der nyder beskyttelse i henhold til traktaten, anvendes i oversættelse, ved henvisning til den faktiske oprindelse eller ved tilføjelser som »art«, »type«, »efterligning« eller lignende.

4. Stk. 1 finder ikke anvendelse på en af de kontraherende staters oversættelser af betegnelser, såfremt oversættelsen på den anden kontraherende stats sprog er et ord, der er almindeligt brugt i dagligsproget«.

Gennemførelsesoverenskomsten

34 Den 7. juni 1979 blev der i henhold til den bilaterale konventions artikel 6 indgået en overenskomst om gennemførelse af konventionen (herefter »gennemførelsesoverenskomsten« og sammen med den bilaterale konvention herefter de »bilaterale traktater«).

35 Gennemførelsesoverenskomstens bilag B lyder således:

»Tjekkoslovakiske betegnelser for landbrugsprodukter og industrivarer

[…]

B Ernæring og landbrug (andet end vin)

[…]

2. Øl

Den Tjekkiske Socialistiske Republik

[…]

Bud

Budějovické pivo

Budějovické pivo Budvar

Budějovické Budvar

[…]«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

36 Tvisten i hovedsagen har allerede givet anledning til dom af 18. november 2003, sag C-216/01, Budějovický Budvar (Sml. I, s. 13617), hvori Domstolen i en sag forelagt af

den samme forelæggende ret som den, der i nærværende sag har indgivet anmodning om præjudiciel afgørelse, kendte for ret:

»1) Artikel 28 EF og […] forordning […] nr. 2081/92 […], som ændret ved […] forordning […] nr. 535/97 […], er ikke til hinder for anvendelsen af en bestemmelse i en bilateral traktat, som er indgået mellem en medlemsstat og et tredjeland, og hvorefter en ren og indirekte geografisk oprindelsesangivelse fra dette tredjeland nyder en beskyttelse i importmedlemsstaten, der er uafhængig af en mulig risiko for vildledning, og som gør det muligt at hindre import af en vare, der lovligt er bragt i omsætning i en anden medlemsstat.

2) Artikel 28 EF er til hinder for anvendelsen af en bestemmelse i en bilateral traktat, som er indgået mellem en medlemsstat og et tredjeland, og hvorefter en betegnelse, der i dette land hverken direkte eller indirekte henviser til produktets geografiske oprindelse, nyder en beskyttelse i importmedlemsstaten, der er uafhængig af en mulig risiko for vildledning, og som gør det muligt at hindre import af en vare, der lovligt er bragt i omsætning i en anden medlemsstat.

3) Artikel 307, stk. 1, EF skal fortolkes således, at den gør det muligt for en ret i en medlemsstat — under forbehold for den prøvelse, som den skal foretage, navnlig med hensyn til de elementer, som fremgår af denne dom — at anvende bestemmelser i bilaterale traktater som dem, der er omhandlet i hovedsagen, der er indgået mellem denne stat og et tredjeland, vedrørende beskyttelse af en betegnelse i dette tredjeland, selv hvis disse bestemmelser viser sig at være i strid med EF-traktatens bestemmelser, fordi der er tale om en forpligtelse, der følger af konventioner, som er indgået forud for tidspunktet for den pågældende medlemsstats tiltrædelse af Den Europæiske Union. Indtil et af de midler, der er nævnt i artikel 307, stk. 2, EF, gør det muligt at fjerne eventuelle uoverensstemmelser mellem en konvention, der er indgået forud for en sådan tiltrædelse, og traktaten, giver artikel 307, stk. 1, EF medlemsstaten mulighed for at fortsætte med at anvende en sådan konvention, i det omfang den indeholder forpligtelser, som fortsat er folkeretligt bindende for den.«

37 I præmis 28-42 i den ovennævnte Budějovický Budvar-dom er tvisten i hovedsagen gengivet således:

»28 Budvar markedsfører øl, navnlig under varemærkerne Budějovický Budvar og Budweiser Budvar, og eksporterer »Budweiser Budvar«, navnlig til Østrig.

29 Ammersin markedsfører navnlig øl af mærket American Bud, fremstillet af bryggeriet Anheuser-Busch, som selskabet køber hos firmaet Josef Sigl KG (herefter »Josef Sigl«) med hjemsted i Obertrum (Østrig), der er eneimportør af den nævnte øl i Østrig.

30 Ved stævning af 22. juli 1999 har Budvar ved den forelæggende ret nedlagt påstand om, at Ammersin inden for rammerne af sin erhvervsmæssige virksomhed i Østrig tilpligtes at undlade at anvende betegnelsen Bud eller en betegnelse, der kan forveksles hermed, for øl eller lignende varer eller i forbindelse med disse varer, såfremt der ikke er tale om Budvars produkter. Budvar har endvidere nedlagt påstand om, at anvendelse af samtlige betegnelser i strid med dette forbud bringes til ophør, samt at der skal fremlægges et regnskab, og at dommen skal offentliggøres. Samtidig med søgsmålet indgav Budvar en begæring om foreløbige forholdsregler.

31 I hovedsagen har Budvar i det væsentlige støttet sine påstande på to retsgrundlag.

32 For det første har Budvar gjort gældende, at varemærket American Bud, som Anheuser-Busch har fået registreret som varemærke, ligner Budvars prioriterede varemærker Budweiser, Budweiser Budvar og Bud, der er beskyttet i Østrig, så meget, at der er risiko for forveksling i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i lovgivningen om illoyal konkurrence.

33 For det andet har Budvar gjort gældende, at anvendelsen af betegnelsen American Bud for en øl, der hidrører fra en anden stat end Den Tjekkiske Republik, er i strid med bestemmelserne i den bilaterale konvention, da betegnelsen Bud, der er omhandlet i bilag B til gennemførelsesoverenskomsten, er en beskyttet betegnelse i henhold til nævnte konventions artikel 6, og derfor udelukkende er forbeholdt tjekkiske produkter.

34 Den 15. oktober 1999 anordnede den forelæggende ret de foreløbige forholdsregler, som Budvar havde indgivet begæring om.

35 Ammersin fik ikke medhold i det for Oberlandesgericht Wien (Østrig) indbragte kæremål herover og heller ikke under appellen til Oberster Gerichtshof (Østrig). Efter at sagen vedrørende foreløbige forholdsregler er afsluttet, skal Handelsgericht Wien nu træffe afgørelse i hovedsagen.

36 Den forelæggende ret har bemærket, at Budvar, allerede før [selskabet] anlagde hovedsagen ved Landesgericht Salzburg (Østrig), har anlagt en — både med hensyn til sagens genstand og retsgrundlag — identisk sag mod Josef Sigl.

37 I denne parallelle sag har Landesgericht Salzburg anordnet de foreløbige forholdsregler, som Budvar havde indgivet begæring om, og Oberlandesgericht Linz (Østrig) har ikke givet Josef Sigl medhold i kæremålet. Ved kendelse af 1. februar 2000 har Oberster Gerichtshof afslået at give tilladelse til revision af den kærede kendelse og har stadfæstet afgørelsen om foreløbige forholdsregler.

38 Den forelæggende ret har anført, at Oberster Gerichtshofs kendelse i det væsentlige er støttet på følgende begrundelse.

39 Oberster Gerichtshof, der har begrænset sin prøvelse til anbringendet vedrørende den bilaterale konvention, fastslog, at det forbud, som er påstået nedlagt over for sagsøgte Josef Sigl, kan udgøre en hindring for de frie varebevægelser i henhold til artikel 28 EF.

40 Oberster Gerichtshof fandt imidlertid, at hindringen var forenelig med artikel 28 EF, da beskyttelsen af betegnelsen Bud, som fastsat i den bilaterale konvention, henhører under beskyttelsen af industriel og kommerciel ejendomsret i henhold til artikel 30 EF.

41 Ifølge den forelæggende ret synes Oberster Gerichtshof at have fastslået, at betegnelsen Bud er en »ren geografisk betegnelse eller en indirekte oprindelsesangivelse«, dvs. en betegnelse, der ikke forudsætter, at de garantier, der er forbundet med oprindelsesbetegnelsen — såsom fremstilling under overholdelse af kvalitets- eller fabrikationsnormer, der er fastsat og kontrolleret af myndighederne, eller særlige kendetegn ved produktet — overholdes. Betegnelsen Bud nyder i øvrigt en »absolut beskyttelse«, dvs. en beskyttelse, der er uafhængig af en mulig risiko for forveksling eller vildledning.

42 På baggrund af de fremførte argumenter finder den forelæggende ret, at der er rimelig tvivl om svarene på de fællesskabsretlige spørgsmål, som tvisten i hovedsagen rejser, navnlig fordi Domstolens praksis ikke gør det muligt at fastslå, om de »rene« geografiske oprindelsesangivelser, hvorved der ikke er risiko for vildledning, også henhører under beskyttelsen af industriel og kommerciel ejendomsret i henhold til artikel 30 EF.«

38 I afgørelsen om præjudiciel forelæggelse i nærværende sag har den forelæggende ret gengivet den udvikling, der er sket siden afsigelsen af den ovennævnte Budějovický Budvar-dom, som følger.

39 Ved en dom af 8. december 2004 gav den forelæggende ret ikke Budvar medhold i selskabets søgsmål med den begrundelse, at betegnelsen »Bud« ikke var en oprindelsesangivelse, eftersom den tjekkiske befolkning ikke relaterede denne betegnelse til et bestemt sted i Den Tjekkiske Republik, og da betegnelsen aldrig i dette land var blevet brugt til at betegne et sted. Heraf har den forelæggende ret konkluderet, at beskyttelsen af denne betegnelse gennem de omhandlede bilaterale traktater er uforenelig med artikel 28 EF. Denne dom blev stadfæstet af Oberlandesgericht Wiens dom af 21. marts 2005.

40 I en kendelse af 29. november 2005 ophævede Oberster Gerichtshof de tidligere instansers afgørelser og hjemviste sagen til den forelæggende ret til fornyet afgørelse efter en supplerende procedure.

41 Ifølge Oberster Gerichtshof skal spørgsmålet, om betegnelsen »Bud« betegner en region eller et sted på Den Tjekkiske Republiks område, betragtes sammen med kriterierne for en ren og indirekte oprindelsesangivelse.

42 Henset til præmis 54 og 101 i den ovennævnte Budějovický Budvar-dom skal det undersøges, hvorvidt betegnelsen »Bud« i det mindste er egnet til at oplyse forbrugerne om, at det således betegnede produkt stammer fra et bestemt sted, et bestemt område eller et bestemt land. Spørgsmålet er derfor, hvorvidt forbrugerne forstår denne med øl forbundne betegnelse som en ren og indirekte geografisk oprindelsesangivelse. Den forelæggende ret har dog endnu ikke undersøgt dette spørgsmål.

43 Idet den forelæggende ret lagde en af Anheuser-Busch fremlagt opinionsundersøgelse til grund, gav den heller ikke efterfølgende ved en dom af 23. marts 2006 Budvar medhold i dennes søgsmål med den begrundelse, at de tjekkiske forbrugere ikke forstod den med øl forbundne betegnelse »Bud« som en oprindelsesangivelse.

44 Ved dom af 10. juli 2006 ophævede Oberlandesgericht Wien imidlertid denne dom og hjemviste på ny sagen til den forelæggende ret med i det væsentlige den begrundelse, at den forelæggende ret skulle supplere proceduren, eftersom den ikke havde imødekommet Budvars begæring om bevisoptagelse, som havde til formål at opnå en sagkyndig undersøgelse efter gennemførelsen af en opinionsundersøgelse hos den relevante befolkningsgruppe, og undersøgelsen skulle begrænse sig til spørgsmålene,

— om de tjekkiske forbrugere forbinder betegnelsen »Bud« med ølproduktet

— om de — hvis de selv forbinder betegnelsen »Bud« med ølproduktet, eller hvis forbindelsen mellem denne betegnelse og øllet er blevet skabt efter hentydning fra den sagkyndige — opfatter denne betegnelse som en henvisning til, at øllet stammer fra et bestemt sted, et bestemt område eller et bestemt land, og

— såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, til hvilket sted, område eller land de knytter betegnelsen »Bud« i forbindelse med ølproduktet.

45 Den forelæggende ret mener, at det er nødvendigt på ny at fremsætte en præjudiciel anmodning.

46 Måden, hvorpå sagen har udviklet sig efter afsigelsen af den ovennævnte Budějovický Budvar-dom, viser for det første, at der er usikkerhed om rækkevidden af denne dom.

47 Indledningsvis rejser det spørgsmål sig, om præmis 54 og 101 i nævnte dom skal forstås således, at det i forhold til at afgøre, hvorvidt en betegnelse kan anses for være en ren eller indirekte oprindelsesangivelse, der kan være forenelig med artikel 28 EF, alene er relevant at vide, hvorvidt betegnelsen »Bud«, henset til de faktiske omstændigheder og den begrebsmæssige forståelse i Den Tjekkiske Republik, betegner en region eller et sted på denne stats område, eller om det snarere skal undersøges, hvorvidt denne betegnelse i forbindelse med det produkt, som den betegner — i det foreliggende tilfælde øl — er egnet til at henlede forbrugerens opmærksomhed på, at det produkt, som den betegner, stammer fra et bestemt sted, et bestemt område eller et bestemt land, uden at det i lyset af disse faktiske omstændigheder og ifølge denne begrebsmæssige forståelse er nødvendigt, at denne betegnelse i sig selv betegner et sådant sted, område eller land.

48 Endvidere hersker der også usikkerhed om den metode, som den forelæggende ret skal anvende for at afgøre, hvorvidt den omhandlede betegnelse i lyset af de kriterier, den således skal anvende, udgør en ren og indirekte oprindelsesangivelse. Herved rejses navnlig spørgsmålet, hvorvidt der kræves en opinionsundersøgelse, og hvilken grad af tilslutning der kræves.

49 Henset til den henvisning, der i den ovennævnte Budějovický Budvar-doms præmis 101 findes til de faktiske omstændigheder i Den Tjekkiske Republik, mener den forelæggende ret endelig, at det spørgsmål rejser sig, hvorvidt der skal stilles konkrete krav til beskaffenheden og varigheden af den brug, der er gjort af betegnelsen »Bud«. Navnlig bør det spørgsmål rejses, hvorvidt denne betegnelse er blevet brugt som en geografisk betegnelse eller som et varemærke. Ifølge den forelæggende ret er det i denne forbindelse ubestridt, at ingen andre i Den Tjekkiske Republik etablerede virksomheder ud over Budvar har brugt betegnelsen »Bud«, og at Budvar har brugt betegnelsen som varemærke og ikke som oprindelsesangivelse.

50 Ifølge den forelæggende ret er de faktiske og retlige omstændigheder i hovedsagen for det andet ændret væsentligt i forhold til den situation, der forelå da denne ret til Domstolen indgav anmodning om præjudiciel afgørelse i den sag, som gav anledning til den ovennævnte Budějovický Budvar-dom.

51 Den forelæggende ret mener i denne forbindelse, at betegnelsen »Bud« ifølge den gældende situation i oprindelseslandet, nemlig Den Tjekkiske Republik, er beskyttet som oprindelsesbetegnelse. Som følge af registreringen af denne betegnelse ved WIPO i medfør af Lissabonaftalen blev denne beskyttelse udvidet til andre stater, som også er parter i denne aftale.

52 Betingelserne for beskyttelse af denne oprindelsesbetegnelse svarer til dem, der gælder for oprindelsesbetegnelser som defineret i artikel 2, stk. 1, litra a), i forordning nr. 510/2006. Derfor er det ikke længere muligt at lægge det tænkte tilfælde til grund, at betegnelsen »Bud« udgør en ren og indirekte oprindelsesangivelse, som ikke henhører under denne forordnings anvendelsesområde.

53 Dette blev bekræftet ved tiltrædelsesakten, eftersom denne beskytter tre oprindelsesbetegnelser vedrørende øl produceret i byen České Budějovice, nemlig »Budějovické pivo«, »Českobudějovické pivo« og »Budějovický měšťanskývar«, der betegner en stærk øl kaldet »Bud Super Strong«.

54 Henset til denne nye situation mener den forelæggende ret, at to spørgsmål opstår.

55 For det første opstår det spørgsmål, som Domstolen ifølge den forelæggende ret endnu ikke har taget stilling til, hvorvidt forordning nr. 510/2006 har karakter af at være endelig i den forstand, at den er til hinder for en beskyttelse som fastsat i national ret eller en bilateral traktat om betegnelser såsom oprindelsesbetegnelsen »Bud«, som ikke er søgt registreret i overensstemmelse med denne forordning, men som i princippet henhører under forordningens materielle anvendelsesområde (herefter »den »udtømmende« karakter af forordning nr. 510/2006«).

56 Den forelæggende ret mener, at forordning nr. 918/2004 åbenbårt bygger på en sådan udtømmende karakter, eftersom den fastsætter en overgangsbeskyttelsesperiode, hvorunder den nationale beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske oprindelsesangivelser kan opretholdes.

57 Selv om det blev fastslået, at forordning nr. 510/2006 ikke har en sådan udtømmende karakter, mener den forelæggende ret imidlertid, at det endnu engang bør undersøges, om denne forordning under alle omstændigheder er til hinder for en udvidelse af beskyttelsen af en oprindelsesbetegnelse til andre medlemsstater, eftersom denne forordning anses for at have en udtømmende karakter hvad angår den grænseoverskridende beskyttelse inden for Den Europæiske Union.

58 For det andet mener den forelæggende ret, at der opstår spørgsmål angående den udtømmende karakter af den beskyttelse, der ved tiltrædelsesakten ydes øl produceret i byen Česke Budějovice i form af de i medfør af forordning nr. 510/2006 beskyttede geografiske angivelser »Budějovické pivo«, »Českobudějovické pivo« og »Budějovický měšťanskývar«. En sådan udtømmende karakter indebærer ifølge den forelæggende ret, at eksistensen af en sådan beskyttelse er til hinder for opretholdelsen af en anden betegnelse såsom »Bud«, der også betegner øl produceret i denne by, og som i henhold til national ret er beskyttet som oprindelsesbetegnelse.

59 Selv hvis en sådan udtømmende karakter ikke var anerkendt, skulle det stadig undersøges, hvorvidt eksistensen af de nævnte tre betegnelser er til hinder for i hvert fald udvidelsen af den nationale beskyttelse af en anden geografisk angivelse såsom »Bud« til andre medlemsstater ved hjælp af bilaterale traktater indgået mellem medlemsstaterne.

60 På denne baggrund har Handelsgericht Wien, idet retten finder, at løsningen af den tvist, som er indbragt for den, afhænger af en fortolkning af fællesskabsretten, besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) De Europæiske Fællesskabers Domstol har i [ovennævnte Budějovický Budvar-dom] opstillet krav for, at beskyttelse af en betegnelse som en geografisk angivelse, der i oprindelseslandet hverken er navnet på et sted eller et område, er i overensstemmelse med artikel 28 EF, i henhold til hvilken det kræves, at en sådan betegnelse:

— henset til de faktiske omstændigheder og

— den begrebsmæssige forståelse i oprindelseslandet, betegner en region eller et sted på denne stats område

— og at dens beskyttelse er begrundet i henhold til kriterierne i artikel 30 EF.

Betyder disse krav,

— at betegnelsen som sådan har en konkret geografisk henvisningsfunktion til et bestemt sted eller område, eller er det tilstrækkeligt, at betegnelsen i forbindelse med det produkt, som den betegner, er egnet til at henlede forbrugerens opmærksomhed på, at det produkt, som det betegner, stammer fra et bestemt sted eller område i oprindelseslandet

— at de tre forudsætninger er forudsætninger, der skal efterprøves særskilt og opfyldes kumulativt

— at der ved efterprøvelsen af den begrebsmæssige forståelse i oprindelseslandet skal foretages en forbrugerundersøgelse, som viser, at der er tale om en ringe, middel eller høj grad af kendskab eller henvisning, for at beskyttelsen kan retfærdiggøres

— at betegnelsen i praksis skal benyttes som geografisk angivelse af flere virksomheder i oprindelseslandet, og at en enkelt virksomheds brug af betegnelsen som varemærke således er til hinder for beskyttelsen?

2) Medfører den omstændighed, at en betegnelse hverken inden for den i forordning nr. 918/2004 fastsatte seks måneders frist eller i øvrigt inden for rammerne af forordning nr. 510/2006 er blevet meddelt eller anmeldt, at en bestående national beskyttelse eller i det mindste en beskyttelse, der bilateralt er udvidet til en anden medlemsstat, bliver uvirksom, når betegnelsen i henhold til oprindelsesstatens nationale ret er en kvalificeret geografisk angivelse?

3) Bevirker den omstændighed, at der i medfør af tiltrædelsesakten i henhold til forordning (EF) nr. 510/2006 af [en] medlemsstat blev rejst krav om beskyttelse af flere kvalificerede geografiske angivelser for et levnedsmiddel, at en national beskyttelse eller i det mindste en beskyttelse, der er udvidet til en anden medlemsstat som yderligere betegnelse for det samme produkt, ikke længere bør opretholdes, og at forordning (EF) nr. 510/2006 antages at have udtømmende virkning?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

Formaliteten

61 Ifølge Budvar må man spørge sig selv, om ikke det første spørgsmål er hypotetisk og derfor ikke kan antages til realitetsbehandling, eftersom det tænkte tilfælde, som argumentet bygger på — nemlig at ordet »Bud« som beskyttet af de omhandlede bilaterale traktater udgør en ren og indirekte geografisk oprindelsesbetegnelse, der ikke henhører under anvendelsesområdet for forordning nr. 2081/92, hvilket i øvrigt er et synspunkt, som Oberster Gerichtshof allerede har indtaget, og som Domstolen har accepteret som et tænkt tilfælde fra national ret, der blev henvist til i det første spørgsmål i den sag, der gav anledning til den ovennævnte Budějovický Budvar-dom (nævnte doms præmis 41, 54 og 77) — ikke længere kan accepteres.

62 Som allerede bemærket i nærværende doms præmis 51 og 52, mener den forelæggende ret nemlig, at det nu skal lægges til grund, at betegnelsen »Bud« i Den Tjekkiske Republik er beskyttet som en såkaldt kvalificeret oprindelsesbetegnelse, nemlig en oprindelsesbetegnelse, der henhører under anvendelsesområdet for forordning nr. 510/2006 — et anvendelsesområde, som på dette punkt er det samme som for forordning nr. 2081/92 — eftersom det er i medfør heraf, at betegnelsen er blevet registreret ved WIPO i henhold til Lissabonaftalen, idet alene kvalificerede oprindelsesbetegnelser kan være genstand for en sådan registrering.

63 Det skal dog i denne forbindelse påpeges, at det af fast retspraksis følger, at der foreligger en formodning for, at de spørgsmål om en fortolkning af fællesskabsretten, som den nationale ret har stillet på det retlige og faktiske grundlag, som den har fastlagt inden for sit ansvarsområde, og hvis rigtighed det ikke tilkommer Domstolen at efterprøve, er relevante. Domstolen kan kun afvise en anmodning fra en national ret, såfremt det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af fællesskabsretten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af

hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan foretage en saglig korrekt besvarelse af de stillede spørgsmål (jf. bl.a. dom af 22.12.2008, sag C-333/07, Regie Networks, Sml. I, s. 10807, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

64 Den samarbejdsånd, der er en forudsætning for, at den præjudicielle procedure kan fungere, indebærer, at den nationale ret for sit vedkommende skal tage hensyn til den opgave, som Domstolen varetager, og som er at bidrage til retsplejen i medlemsstaterne og ikke at udøve responderende virksomhed vedrørende generelle eller hypotetiske spørgsmål (jf. bl.a. dom af 5.3.2009, sag C-350/07, Kattner Stahlbau, Sml. I, s. 1513, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

65 Det skal i denne forbindelse fastslås, at den forelæggende rets nye vurdering, hvorefter betegnelsen »Bud« som beskyttet ved de omhandlede bilaterale traktater skal klassificeres som oprindelsesbetegnelse, hvilket er en præmis, som ligger til grund for det andet og tredje præjudicielle spørgsmål i forbindelse med nærværende anmodning om præjudiciel afgørelse, udgør et tænkt tilfælde, som ganske vist er væsensforskelligt fra det i det første præjudicielle spørgsmål i den sag, som gav anledning til den ovennævnte Budějovický Budvar-dom, og som også gøres gældende i det første spørgsmål i nærværende anmodning om præjudiciel afgørelse, nemlig at det drejer sig om en ren og indirekte geografisk oprindelsesangivelse.

66 Det kan imidlertid ikke udelukkes, at det i realiteten drejer sig om to forskellige og umiddelbart mulige tænkte tilfælde, og at den forelæggende ret ikke på dette stadium endegyldigt vil udelukke muligheden af den rene og indirekte geografiske oprindelsesangivelse, således at den har forelagt det første spørgsmål for det tilfælde, at den alligevel fastholder denne hypotese.

67 Klassificeringen af betegnelsen »Bud« som oprindelsesbetegnelse som beskyttet ved de omhandlede bilaterale traktater vedrører endvidere et spørgsmål, der alene henhører

under national ret, som kan indbringes for højere retsinstanser; disse har i øvrigt allerede været forelagt spørgsmålet, og visse har udtrykkeligt fastholdt en anden klassificering.

68 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at den hypotetiske karakter af det første spørgsmål ikke er godtgjort. Formodningen om relevans, som anmodninger om præjudicielle afgørelser er omfattet af, kan følgelig ikke tilbagevises af den tvivl, Budvar har rejst.

69 Heraf følger, at det første præjudicielle spørgsmål skal antages til realitetsbehandling.

Om realiteten

70 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret i det væsentlige klarhed om præmis 101 i den ovennævnte Budějovický Budvar-dom.

71 Det skal indledningsvis fastslås, at dette første spørgsmål vedrører beskyttelsen af betegnelsen »Bud« som ren geografisk oprindelsesangivelse i medfør af de omhandlede bilaterale traktater, som den 11. juli 1976 og den 7. juni 1979 blev indgået mellem Republiken Østrig og Den Socialistiske Republik Tjekkoslovakiet. Det drejer sig dermed om bilaterale traktater, som er indgået længe før Den Tjekkiske Republiks tiltrædelse af Den Europæiske Union. Hovedsagen vedrører således ikke situationen for bilaterale traktater indgået på et tidspunkt, da de omhandlede lande rent faktisk er medlemmer af Den Europæiske Union.

72 Med henblik på at besvare dette spørgsmål er det nødvendigt at indplacere nævnte præmis 101 i konteksten af den analyse foretaget af Domstolen, som den er en integreret del af.

73 I denne forbindelse skal det påpeges, at Domstolen i præmis 54 i den ovennævnte Budějovický Budvar-dom fastslog, at det første spørgsmål, der blev stillet i denne sag, vedrører det tænkte tilfælde, at betegnelsen »Bud« er en ren og indirekte geografisk oprindelsesangivelse, dvs. en betegnelse, for hvilken der ikke foreligger en direkte sammenhæng mellem på den ene side produktets nærmere kvalitet, omdømme eller et andet kendetegn, og på den anden side dets bestemte geografiske oprindelse, og som derfor ikke henhører under artikel 2, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2081/92 (jf. dom af 7.11.2000, sag C-312/98, Warsteiner Brauerei, Sml. I, s. 9187, præmis 43 og 44), hvilken betegnelse desuden ikke er et geografisk navn som sådan, men i det mindste er egnet til at oplyse forbrugerne om, at det produkt, hvorpå den er angivet, stammer fra et bestemt sted, område eller land (jf. dom af 10.11.1992, sag C-3/91, Exportur, Sml. I, s. 5529, præmis 11).

74 Idet Domstolen tog udgangspunkt i dette tænkte tilfælde, undersøgte den, hvorvidt den absolutte beskyttelse — nemlig uafhængig af en mulig risiko for vildledning –af en ren og indirekte geografisk oprindelsesbetegnelse som den, betegnelsen »Bud« tillægges ved de omhandlede bilaterale traktater, kunne begrundes i henhold til fællesskabsretten, eftersom beskyttelsen kunne indebære en restriktion for de frie varebevægelser (den ovennævnte Budějovický Budvar-dom, præmis 97).

75 I præmis 99 i den ovennævnte Budějovický Budvar-dom påpegede Domstolen, at hvad angår en beskyttelse, som er tillagt ved en bilateral konvention, der i det væsentlige er af samme art som den i hovedsagen omhandlede, har den allerede udtalt, at formålet med en sådan konvention, der består i at forhindre, at producenterne i en kontraherende stat anvender geografiske betegnelser fra en anden stat og således udnytter det renommé, der er forbundet med produkterne fra de virksomheder i de regioner og områder, som betegnelserne henviser til, skal sikre redelige konkurrenceforhold, idet et sådant formål kan anses for at være omfattet af beskyttelsen af industriel og kommerciel ejendomsret i artikel 30 EF, forudsat at de omhandlede betegnelser hverken på tidspunktet for

konventionens ikrafttræden eller senere har fået karakter af artsbetegnelser i oprindelsesstaten (jf. Exportur-dommen, præmis 37, og dom af 4.3.1999, sag C-87/97, Consorzio per al tutela del formaggio Gorgonzola, Sml. I, s. 1301, præmis 20).

76 I præmis 100 i den ovennævnte Budějovický Budvar-dom fastslog Domstolen, at som det bl.a. fremgår af artikel 1, 2 og 6 i den bilaterale konvention, udgør et sådant formål grundlaget for den beskyttelsesordning, der er indført ved de omhandlede bilaterale traktater.

77 Det var i lyset af disse overvejelser, at Domstolen i præmis 101 i den ovennævnte Budějovický Budvar-dom fastslog, at hvis det følger af det af den forelæggende ret anførte, at betegnelsen »Bud«, henset til de faktiske omstændigheder og den begrebsmæssige forståelse i Den Tjekkiske Republik, betegner en region eller et sted på denne stats område, og at dens beskyttelse er begrundet i henhold til kriterierne i artikel 30 EF, er denne artikel heller ikke til hinder for, at denne beskyttelse udvides til en medlemsstats område, som i den foreliggende sag Republikken Østrigs område.

78 Hvad for det første angår henvisningen i den omhandlede præmis i den nævnte dom til de faktiske omstændigheder og den begrebsmæssige forståelse i Den Tjekkiske Republik, skal denne vending forstås i lyset af den særlige karakter af beskyttelsesmekanismen for betegnelsen »Bud« i medfør af de omhandlede bilaterale traktater, som består i det forhold, at denne mekanisme — ligesom f.eks. den i Exportur-dommen omhandlede — baserer sig på, at den beskyttelse, som er fastsat i oprindelsesmedlemsstaten, i det foreliggende tilfælde Den Tjekkiske Republik, udvides til importmedlemsstaten, i det foreliggende tilfælde Republikken Østrig.

79 En sådan mekanisme er karakteriseret ved den fra territorialprincippet afvigende omstændighed, at den tillagte beskyttelse afgøres af oprindelsesmedlemsstaten samt af de faktiske omstændigheder og den begrebsmæssige forståelse i denne stat (Exportur-dommen, præmis 12, 13 og 38).

80 Spørgsmålet om, hvorvidt betegnelsen »Bud« udgør en ren og indirekte geografisk oprindelsesbetegnelse, skal følgelig efterprøves ved den forelæggende ret under hensyntagen til disse faktiske omstændigheder og den begrebsmæssige forståelse i Den Tjekkiske Republik.

81 Navnlig har en ren geografisk oprindelsesbetegnelse — som Domstolen har påpeget i den ovennævnte Budějovický Budvar-doms præmis 54 — en indirekte karakter, hvis ikke den er et geografisk navn som sådan, men i det mindste er egnet til at oplyse forbrugerne om, at det produkt, hvorpå den er angivet, stammer fra et bestemt sted, område eller land.

82 Det skal på grundlag af det anførte fastslås, at med henblik på at afgøre, hvorvidt en betegnelse som »Bud« kan anses for at være en ren og indirekte geografisk oprindelsesangivelse, hvis beskyttelse i medfør af de omhandlede bilaterale traktater kan begrundes i henhold til kriterierne i artikel 30 EF, påhviler det den forelæggende ret at efterprøve, hvorvidt denne betegnelse efter de faktiske omstændigheder og den begrebsmæssige forståelse i Den Tjekkiske Republik — uanset at den ikke er et geografisk navn som sådan — i det mindste er egnet til at oplyse forbrugerne om, at det produkt, hvorpå den er angivet, stammer fra et bestemt område eller sted i denne medlemsstat.

83 Hvis en sådan undersøgelse viser, at den omhandlede betegnelse mangler denne minimumsevne til at genkalde det omhandlede produkts geografiske oprindelse, kan beskyttelsen heraf derimod ikke begrundes ud fra hensynet til beskyttelse af industriel og kommerciel ejendomsret i artikel 30 EF's forstand og vil i princippet — i mangel på anden hjemmel for beskyttelsen — være i strid med artikel 28 EF (den ovennævnte Budějovický Budvar-dom, præmis 107-111).

84 Hvad for det andet angår henvisningen i den ovennævnte Budějovický Budvar-doms præmis 101 til, at beskyttelsen af betegnelsen »Bud« skal begrundes i henhold til kriterierne i artikel 30 EF, følger det af det foregående, at den forelæggende ret desuden skal efterprøve — også i henhold til de faktiske omstændigheder og den begrebsmæssige forståelse i Den Tjekkiske Republik — hvorvidt den i hovedsagen omhandlede betegnelse som anført i nævnte doms præmis 99 ikke på tidspunktet for de omhandlede bilaterale traktaters ikrafttræden eller senere har fået karakter af en artsbetegnelse i denne medlemsstat, idet Domstolen i samme doms præmis 99 og 100 allerede har

fastslået, at formålet med beskyttelsesordningen, der er indført ved disse traktater, henhører under beskyttelsen af industriel og kommerciel ejendomsret i artikel 30 EF.

85 Det kan i øvrigt noteres, at hvis det som resultat af den i nærværende doms præmis 82 og 84 omhandlede efterprøvelse viser sig, at den i hovedsagen omhandlede betegnelse »Bud« efter de faktiske omstændigheder og den begrebsmæssige forståelse i Den Tjekkiske Republik i det mindste er egnet til at oplyse forbrugerne om, at det produkt, hvorpå den er angivet, stammer fra et bestemt område eller sted i denne medlemsstat, og at denne betegnelse i henhold til disse faktiske omstændigheder og denne begrebsmæssige forståelse ikke på tidspunktet for de omhandlede bilaterale traktaters ikrafttræden eller senere har fået karakter af en artsbetegnelse i denne medlemsstat, vil det heraf følge, at artikel 28 EF og 30 EF ikke er til hinder for en national beskyttelse af en sådan ren geografiske oprindelsesangivelse og i øvrigt heller ikke er til hinder for udvidelsen af denne beskyttelse via en bilateral traktat til en anden medlemsstats område (jf. i denne retning den ovennævnte Budějovický Budvar-doms, præmis 101 og 102 og den deri nævnte retspraksis).

86 Med den tredje del af det første spørgsmål, som nu skal undersøges, spørger den forelæggende ret Domstolen, hvorvidt der i forbindelse med den efterprøvelse, denne ret skal foretå, skal bestilles en opinionsundersøgelse blandt forbrugerne for at fastslå den begrebsmæssige forståelse i Den Tjekkiske Republik, og ønsker i øvrigt at vide, hvilken grad af kendskab og genkendelse der skal kræves.

87 Det er i denne forbindelse ubestridt, at der ikke i fællesskabsretten findes nogen særlige bestemmelser om disse emner.

88 Da der ikke findes fællesskabsretlige bestemmelser på området, tilkommer det hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at udpege de kompetente domstole og fastsætte de processuelle regler for sagsanlæg til sikring af beskyttelsen af de rettigheder, som fællesskabsrettens direkte virkning medfører for borgerne, men disse regler må dog ikke være mindre gunstige end dem, der gælder for tilsvarende

søgsmål på grundlag af national ret (ækvivalensprincippet), og de må heller ikke i praksis gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til Fællesskabets retsorden (effektivitetsprincippet) (jf. bl.a. dom af 12.2.2008, sag C-2/06, Kempter, Sml. I, s. 411, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).

89 Da der ikke findes nogen fællesskabsretlige bestemmelser på området, tilkommer det følgelig den forelæggende ret i overensstemmelse med sine nationale retsregler at beslutte, om der skal bestilles en opinionsundersøgelse, som skal afklare de faktiske omstændigheder og den begrebsmæssige forståelse i Den Tjekkiske Republik med henblik på at efterprøve, hvorvidt betegnelsen »Bud« kan klassificeres som en ren og indirekte geografisk oprindelsesangivelse, og at den ikke har fået karakter af artsbetegnelse i denne medlemsstat. Hvis den forelæggende ret finder det nødvendigt at bestille en opinionsundersøgelse, er det også i forhold til samme nationale retsregler, at den med henblik på denne efterprøvelse skal afgøre, hvilken procentdel af forbrugerne den finder tilstrækkelig betydningsfuld (jf. analogt dom af 16.7.1998, sag C-210/96, Gut Springenheide og Tusky, Sml. I, s. 4657, præmis 35 og 36).

90 Endelig tilsigter den forelæggende ret med den fjerde del af det første spørgsmål, som slutteligt skal undersøges, at få oplyst, hvorvidt det af den ovennævnte Budějovický Budvar-doms præmis 101 — og navnlig af den heri nævnte henvisning til de faktiske omstændigheder i Den Tjekkiske Republik — følger, at der skal stilles konkrete krav til beskaffenheden og varigheden af den brug, der er gjort af en betegnelse, således at denne betegnelse reelt i oprindelsesmedlemsstaten skal have været brugt som en geografisk angivelse af flere virksomheder og ikke kun som et varemærke af en enkelt virksomhed, sådan som det angiveligt var tilfældet med den omhandlede betegnelse i hovedsagen.

91 Det skal i denne forbindelse fastslås, at den ovennævnte Budějovický Budvar-doms præmis 101, navnlig hvis den ses i forbindelse med begrundelsen for svaret på det første spørgsmål i den sag, der gav anledning til denne dom (jf. præmis 73-77 i nærværende dom), ikke støtter den teori, at artikel 30 EF indebærer et konkret krav til beskaffenheden og varigheden af den brug, der er gjort af en betegnelse i

oprindelsesmedlemsstaten, for at beskyttelsen heraf er begrundet i medfør af beskyttelsen af industriel og kommerciel ejendomsret i denne artikels forstand.

92 Det fremgår nemlig af en sammenhængende læsning at den ovennævnte Budějovický Budvar-doms præmis 54, 99 og 101, at artikel 30 EF ikke er til hinder for udvidelsen af den i medfør af de omhandlede bilaterale traktater omhandlede specifikke beskyttelse af betegnelsen »Bud« til en anden medlemsstats område end Den Tjekkiske Republiks område, eftersom formålet med denne beskyttelse henhører under industriel og kommerciel ejendomsret i den nævnte artikels forstand, dog forudsat at det efterprøves, at denne betegnelse ifølge den begrebsmæssige forståelse i Den Tjekkiske Republik kan klassificeres som en ren og indirekte geografisk oprindelsesangivelse, og at den ikke har fået karakter af artsbetegnelse i denne medlemsstat.

93 Følgelig opstiller artikel 30 EF som fortolket i den ovennævnte Budějovický Budvar-doms præmis 101 ikke et konkret krav til beskaffenheden og varigheden af den brug, der er gjort af en betegnelse i oprindelsesmedlemsstaten, for at beskyttelsen heraf er begrundet i forhold til denne artikel. Spørgsmålet om, hvorvidt et sådant krav finder anvendelse inden for rammerne af hovedsagen, skal af den forelæggende ret afgøres i henhold til gældende national ret, navnlig i henhold til den i de omhandlede bilaterale traktater fastsatte beskyttelsesordning.

94 På baggrund af det ovenstående skal det første spørgsmål besvares med, at det af den ovennævnte Budějovický Budvar-doms præmis 101 følger:

— Med henblik på at afgøre, hvorvidt en betegnelse som den i hovedsagen omhandlede kan anses for at være en ren og indirekte geografisk oprindelsesangivelse, hvis beskyttelse i medfør af de omhandlede bilaterale traktater kan begrundes i henhold til kriterierne i artikel 30 EF, påhviler det den forelæggende ret at efterprøve, hvorvidt denne betegnelse efter de faktiske omstændigheder og den begrebsmæssige forståelse i Den Tjekkiske Republik — uanset at den ikke er et

geografisk navn som sådan — i det mindste er egnet til at oplyse forbrugerne om, at det produkt, hvorpå den er angivet, stammer fra et område eller sted i denne medlemsstat.

— Den forelæggende ret skal desuden efterprøve — igen i henhold til de faktiske omstændigheder og den begrebsmæssige forståelse i Den Tjekkiske Republik — hvorvidt den i hovedsagen omhandlede betegnelse som anført i nævnte doms præmis 99 ikke på tidspunktet for de omhandlede bilaterale traktaters ikrafttræden eller senere har fået karakter af en artsbetegnelse i denne medlemsstat, idet Domstolen i samme doms præmis 99 og 100 allerede har fastslået, at formålet med beskyttelsesordningen, der er indført ved disse traktater, henhører under beskyttelsen af industriel og kommerciel ejendomsret i artikel 30 EF.

— Da der ikke findes nogen fællesskabsretlige bestemmelser på området, tilkommer det den forelæggende ret i overensstemmelse med sine nationale retsregler at beslutte, om der skal bestilles en opinionsundersøgelse, som for retten skal afklare de faktiske omstændigheder og den begrebsmæssige forståelse i Den Tjekkiske Republik med henblik på at efterprøve, hvorvidt den i hovedsagen omhandlede betegnelse »Bud« kan klassificeres som en ren og indirekte geografisk oprindelsesangivelse, og at den ikke har fået karakter af en artsbetegnelse i denne medlemsstat. Hvis den forelæggende ret finder det nødvendigt at bestille en opinionsundersøgelse, er det også i forhold til samme nationale retsregler, at den med henblik på denne efterprøvelse skal afgøre, hvilken procentdel af forbrugerne der anses for tilstrækkelig betydningsfuld.

— Artikel 30 EF opstiller ikke et konkret krav til beskaffenheden og varigheden af den brug, der er gjort af en betegnelse i oprindelsesmedlemsstaten, for at beskyttelsen heraf er begrundet i forhold til denne artikel. Spørgsmålet om, hvorvidt et sådant krav finder anvendelse inden for rammerne af hovedsagen, skal af den forelæggende ret afgøres i henhold til gældende national ret, navnlig i henhold til den i de omhandlede bilaterale traktater fastsatte beskyttelsesordning.

Det andet spørgsmål

95 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret i det væsentlige oplyst, hvorvidt den i forordning nr. 510/2006 fastsatte EF-beskyttelsesordning har en udtømmende karakter, således at denne forordning er til hinder for anvendelsen af en beskyttelsesordning, der er fastsat ved traktater mellem to medlemsstater såsom de omhandlede bilaterale traktater, og hvorved en betegnelse, der ifølge en medlemsstats lovgivning anerkendes som en oprindelsesbetegnelse, gives beskyttelse i en anden medlemsstat, hvor denne beskyttelse reelt påberåbes, uanset at denne oprindelsesangivelse ikke har været genstand for en registreringsansøgning i henhold til denne forordning.

Indledende bemærkninger

96 Som anført ovenfor i denne doms præmis 51 og 52, skal det indledningsvis påpeges, at nærværende spørgsmål ifølge den forelæggende ret for det første tilsigter det tænkte tilfælde, at betegnelsen »Bud« i Den Tjekkiske Republik er beskyttet som oprindelsesbetegnelse og ikke som en ren geografisk oprindelsesangivelse.

97 Det skal for det andet fastslås, at siden Domstolen afsagde den ovennævnte Budějovický Budvar-dom, har Den Tjekkiske Republik tiltrådt Den Europæiske Union.

98 Heraf følger, at eftersom de omhandlede bilaterale traktater nu vedrører to medlemsstater, kan deres bestemmelser ikke finde anvendelse på forholdet mellem disse to stater, såfremt de strider mod fællesskabsretten, navnlig traktatens regler om de frie varebevægelser (jf. i denne retning dom af 20.5.2003, sag C-469/00, Ravil, Sml. I, s. 5053, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

99 Det skal desuden påpeges, at artikel 307 EF ikke finder anvendelse på sådanne konventioner, eftersom ingen tredjelande er part i dem (dom af 27.9.1988, sag 235/87, Matteucci, Sml. s. 5589, præmis 21).

100 For det tredje skal det påpeges, at det var som oprindelsesbetegnelse, at den nævnte betegnelse ifølge den forelæggende ret blev registreret og stadig beskyttes i henhold til Lissabonaftalen.

101 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Republikken Østrig i modsætning til Den Tjekkiske Republik ikke er part i denne aftale, således at den beskyttelse, som denne aftale fastsætter, ikke kan påberåbes i førstnævnte medlemsstat.

102 Spørgsmålet, hvorvidt den udtømmende karakter af forordning nr. 510/2006 er til hinder for en eventuel beskyttelse af den i hovedsagen omhandlede betegnelse i medfør af Lissabonaftalen, opstår følgelig ikke i hovedsagen.

103 Eftersom den i Lissabonaftalens artikel 2, stk. 1, fastsatte definition på begrebet oprindelsesbetegnelse i det væsentlige er identisk med definitionen i artikel 2, stk. 1, litra a), i forordning nr. 510/2006, følger det ifølge den forelæggende ret heraf, at betegnelsen »Bud« udgør en oprindelsesbetegnelse som omhandlet i denne forordning.

104 Det er imidlertid ubestridt, at denne betegnelse endnu ikke har været genstand for en registreringsansøgning i henhold til forordning nr. 510/2006. Det er også ubestridt, at ingen registreringsansøgning af denne betegnelse i henhold til forordning nr. 2081/1992 er blevet fremsendt til Kommissionen inden for rammerne af de i forordning nr. 918/2004 fastsatte overgangsbestemmelser vedrørende eksisterende oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser i de ti lande, der blev medlemmer af Den Europæiske Union under den næstsidste udvidelse heraf.

105 Følgelig tilsigter det andet spørgsmål det tænkte tilfælde, at beskyttelsen af betegnelsen »Bud«, som i Republikken Østrig er blevet påberåbt af Budvar i medfør af de omhandlede bilaterale traktater, tager udgangspunkt i udvidelsen til denne medlemsstat af beskyttelsen af denne betegnelse som oprindelsesbetegnelse, således som den eksisterede i Den Tjekkiske Republik, hvilket også er en betegnelse, der svarer til oprindelsesbetegnelsesdefinitionen som omhandlet i forordning nr. 510/2006.

106 Mere specifikt rejses dermed spørgsmålet om, hvorvidt forordning nr. 510/2006 har en udtømmende karakter, som er til hinder for en sådan national beskyttelse — og som følge heraf — også for udvidelsen af denne beskyttelse i medfør af de omhandlede bilaterale traktater til en anden medlemsstats område.

Domstolens svar

107 Det følger af fast retspraksis, at forordning nr. 2081/92 har til formål at sikre en ensartet beskyttelse i Fællesskabet af de geografiske betegnelser, der er omfattet af forordningen, og den indfører en forpligtelse til registrering af disse betegnelser på fællesskabsplan, således at de kan nyde beskyttelse i samtlige medlemsstater (jf. i denne retning bl.a. den ovennævnte Budějovický Budvar-dom, præmis 74 og den deri nævnte retspraksis).

108 Dette formål følger af syvende betragtning til forordning nr. 2081/92 (dom af 9.6.1998, forenede sager C-129/97 og C-130/97, Chiciak og Fol, Sml. I, s. 3315, præmis 25 og 26), som i det væsentlige er identisk med sjette betragtning til forordning nr. 510/2006, hvoraf følger:

»Der bør fastlægges en EF-strategi for anvendelsen af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser. Et sæt EF-regler med en beskyttelsesordning gør det muligt at udvikle geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser, eftersom sådanne regler i

kraft af den ensartethed, de medfører, sikrer lige konkurrencevilkår for producenter af produkter med sådanne betegnelser og styrker produkternes værdi for forbrugerne.«

109 Domstolen har også fastslået, at Fællesskabets lovgivning udviser en generel tendens til at fremme produkters kvalitet som led i den fælles landbrugspolitik med det formål at forbedre deres omdømme bl.a. ved brug af oprindelsesbetegnelser, som nyder en særlig beskyttelse. Denne tendens har navnlig for landbrugsprodukter konkretiseret sig i vedtagelsen af forordning nr. 2081/92, som ifølge sine betragtninger bl.a. har til formål dels at tilgodese forbrugernes forventninger til kvalitetsprodukter og til, at disse har en bestemt geografisk oprindelse, dels at fremme producenternes mulighed for at opnå bedre indtægter på lige konkurrencevilkår til gengæld for en reel indsats for at fremstille kvalitetsprodukter (jf. i denne retning Ravil-dommen, præmis 48, og dom af 20.5.2003, sag C-108/01, Consorzio del Prosciutto di Parma og Salumificio S. Rita, Sml. I, s. 5121, præmis 63).

110 Oprindelsesbetegnelser udgør industrielle og kommercielle ejendomsrettigheder. Reglerne herom beskytter de berettigede mod retsstridig brug af oprindelsesbetegnelser, som foretages af tredjemand, der ønsker at udnytte disses omdømme. Oprindelsesbetegnelsers formål er at sikre, at det produkt, der bærer en sådan betegnelse, hidrører fra et bestemt geografisk område og har visse særlige kendetegn. Oprindelsesbetegnelser kan nyde stor anseelse hos forbrugerne og er et vigtigt middel for de producenter, som opfylder betingelserne for at bruge dem, til at skabe og fastholde en kundekreds. Oprindelsesbetegnelsers omdømme beror på det image, de har hos forbrugerne. Dette image afhænger igen hovedsageligt af produktets særlige kendetegn og mere generelt af dets kvalitet. Det er i sidste ende kvaliteten, som skaber produktets omdømme. Set fra forbrugerens synspunkt er forbindelsen mellem producenternes omdømme og produkternes kvalitet desuden afhængig af dennes overbevisning om, at de produkter, som sælges under oprindelsesbetegnelsen, er ægte (Ravil-dommen, præmis 49, og Consorzio del Prosciutto di Parma og Salumificio S. Rita-dommen, præmis 64).

111 Heraf følger, at forordning nr. 510/2006, som blev vedtaget med hjemmel i artikel 37 EF, udgør et instrument under den fælles landbrugspolitik, der i det væsentlige har til formål at sikre forbrugerne, at landbrugsprodukter med en registreret geografisk angivelse i medfør af denne forordning på grund af deres oprindelse fra et bestemt geografisk område har visse særlige kendetegn og følgelig i kraft af deres geografiske oprindelse tilbyder en kvalitetsgaranti, med det formål at gøre det muligt for erhvervsdrivende inden for landbruget, som har påtaget sig at gøre en reel indsats for at fremstille kvalitetsprodukter og hindre tredjemand i at misbruge det renommé, som følger af produkternes kvalitet, til gengæld at opnå bedre indtægter.

112 Hvis det var tilladt medlemsstaterne på deres områder at give deres producenter mulighed for at bruge en af de angivelser eller et af de symboler, som artikel 8 i forordning nr. 510/2006 forbeholder betegnelser, der er registeret i henhold til denne forordning, på grundlag af en national rettighed, der muligvis modsvarer mindre strenge krav end dem, der inden for rammerne af nævnte forordning opstilles for de omhandlede produkter, ville der være risiko for, at denne kvalitetsgaranti, som udgør den væsentligste funktion af de rettigheder, der er tildelt i medfør af forordning nr. 510/2006, ikke sikres, hvilket på det indre marked også kunne bringe formålet med en lige konkurrence mellem producenter af produkter, der bærer disse angivelser eller symboler, i fare, og det ville navnlig kunne skade de rettigheder, der skal være forbeholdt producenter, som har påtaget sig at gøre en reel indsats for at fremstille kvalitetsprodukter med henblik på at kunne bruge en registreret geografisk angivelse i henhold til denne forordning.

113 Denne risiko for at skade det centrale formål om at sikre kvaliteten af de omhandlede landbrugsprodukter er desto vigtigere, eftersom der i modsætning til varemærker — sådan som generaladvokaten har anført i punkt 111 i dennes forslag til afgørelse — ikke sideløbende er truffet nogen fællesskabsharmoniseringsforanstaltninger for eventuelle nationale ordninger for beskyttelse af geografiske angivelser.

114 Det skal heraf konkluderes, at formålet med forordning nr. 510/2006 ikke er at oprette en supplerende ordning — ved siden af nationale bestemmelser, som kunne vedblive at eksistere — til beskyttelse af kvalificerede geografiske angivelser som f.eks. den ved Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1) indførte ordning, men at fastsætte en ensartet og udtømmende ordning for sådanne angivelser.

115 En række kendetegn ved beskyttelsesordningen som fastsat i forordning nr. 2081/92 og nr. 510/2006 taler til fordel for, at denne ordning har en udtømmende karakter.

116 I modsætning til andre EF-ordninger til beskyttelse af industrielle og kommercielle ejendomsrettigheder, som f.eks. rettigheder til EF-varemærker i henhold til forordning nr. 40/94 eller til sortsbeskyttelse i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse (EFT L 227, s. 1), bygger registreringsproceduren i forordning nr. 2081/92 og nr. 510/2006 på en kompetencefordeling mellem den pågældende medlemsstat og Kommissionen, eftersom Kommissionen kun kan træffe beslutning om registrering af en betegnelse, såfremt den pågældende medlemsstat har indgivet ansøgning til den herom, og en sådan ansøgning kan kun indgives, såfremt medlemsstaten har kontrolleret, at den er berettiget (dom af 6.12.2001, sag C-269/99, Carl Kühne m.fl., Sml. I, s. 9517, præmis 53).

117 De nationale registeringsprocedurer er dermed integrerede i den fællesskabsretlige beslutningsprocedure og udgør en væsentlig del heraf. De kan ikke eksistere uden for EF-beskyttelsesordningen.

118 Hvad angår EF-registreringsproceduren er det også sigende, at artikel 5, stk. 6, i forordning nr. 510/2006 — en bestemmelse, der i det væsentlige er identisk med artikel 5, stk. 5, i forordning nr. 2081/92 som indsat i denne forordning ved forordning nr. 535/97 — bestemmer, at medlemsstaterne, idet de alene bærer ansvaret, kan indrømme en midlertidig national beskyttelse, indtil der træffes afgørelse om registreringansøgningen.

119 I denne forbindelse har Domstolen desuden fastslået, at det følger af denne bestemmelse, at for så vidt som medlemsstaterne efter den ved forordning nr. 2081/92 indførte ordning har en kompetence til at indføre, i hvert fald foreløbige, bestemmelser, der fraviger forordningens bestemmelser, udspringer denne kompetence af udtrykkelige regler (Chiciak og Fol-dommen, præmis 32).

120 Som generaladvokaten har anført i punkt 102 i sit forslag til afgørelse, ville en bestemmelse af denne type ikke give nogen mening, hvis medlemsstaterne under alle omstændigheder havde mulighed for at bevare deres egne ordninger til beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske angivelser som omhandlet i forordning nr. 2081/92 og nr. 510/2006 og lade dem eksistere side om side med disse forordninger.

121 For det andet giver også de overgangsbestemmelser, der er fastsat for eksisterende nationale betegnelser såsom den i hovedsagen omhandlede tjekkiske betegnelse »Bud«, belæg for den udtømmende karakter af den ved forordning nr. 2081/92 og nr. 510/2006 fastsatte beskyttelsesordning.

122 Artikel 17 i forordning nr. 2081/92 indførte således en såkaldt forenklet registreringsprocedure for nationale betegnelser, som lovligt er beskyttet i den medlemsstat, der har ønsket dem registreret, eller er hævdvundne i de medlemsstater, hvor der ikke findes nogen beskyttelsesordning (dom af 25.6.2002, sag C-66/00, Bigi, Sml. I, s. 5917, præmis 28).

123 Det blev fastsat, at hvis der var søgt om deres registrering inden for en frist på seks måneder, kunne deres nationale beskyttelse under visse omstændigheder opretholdes under en periode på fem år i overensstemmelse med denne forordnings artikel 13, stk. 2, idet denne periode efterfølgende ved forordning nr. 535/97 blev forlænget med en yderligere periode på fem år.

124 Eftersom denne særlige ordning for den midlertidige beskyttelse af eksisterende nationale betegnelser blev ophævet ved artikel 1, punkt 15, i forordning nr. 692/2003, fastsatte Kommissionen ved forordning nr. 918/2004 overgangsbestemmelser vedrørende national beskyttelse af eksisterende oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser i de ti lande, der blev optaget som medlemsstater under den næstsidste udvidelse af Den Europæiske Union, idet overgangsbestemmelserne afspejlede dem, der var fastsat for de femten gamle medlemsstater.

125 Disse bestemmelser er særligt relevante i den foreliggende sag, eftersom betegnelsen »Bud« ifølge den forelæggende ret på dette tidspunkt eksisterede som en geografisk betegnelse i Den Tjekkiske Republik.

126 Ved forordning nr. 918/2004 blev det fastsat, at den nationale beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser som omhandlet i forordning nr. 2081/92, som i de ti nye medlemsstater var gældende den 30. april 2004, kunne opretholdes i en periode på seks måneder. Da den forenklede procedure imidlertid ikke længere eksisterede, bestemte denne forordning, at når en registreringsansøgning var indsendt inden for fristen på seks måneder, kunne denne nationale beskyttelse opretholdes, indtil Kommissionen traf afgørelse herom i overensstemmelse med artikel 6 i forordning nr. 2081/92.

127 Følgelig bekræfter den nævnte forordning i forhold til de til nye medlemsstater det, der allerede gjaldt for de femten gamle medlemsstater, nemlig at den nationale beskyttelse af eksisterende kvalificerede geografiske betegnelser kun er tilladt, hvis den opfylder de for sådanne betegnelser særligt fastsatte betingelser i overgangsbestemmelserne, herunder betingelsen om, at der skal indgives en registreringsansøgning inden for en frist på seks måneder, hvilket de tjekkiske myndigheder har undladt at gøre i forhold til den i hovedsagen omhandlede betegnelse »Bud«.

128 Disse særlige ordninger og navnlig den udtrykkelige tilladelse, som under visse omstændigheder gives medlemsstater til midlertidigt at opretholde den nationale beskyttelse for eksisterende kvalificerede geografiske betegnelser, ville være svære at forstå, hvis EF-beskyttelsesordningen for sådanne betegnelser ikke var udtømmende, hvilket ville indebære, at medlemsstaterne under alle omstændigheder ville bevare en ubegrænset mulighed for at opretholde sådanne nationale rettigheder.

129 På baggrund af det ovenstående skal det andet spørgsmål besvares med, at den i forordning nr. 510/2006 fastsatte EF-beskyttelsesordning har en udtømmende karakter, således at denne forordning er til hinder for anvendelsen af en beskyttelsesordning, der er fastsat ved traktater mellem to medlemsstater, såsom de omhandlede bilaterale traktater, og hvorved en betegnelse, der ifølge en medlemsstats lovgivning anerkendes som en oprindelsesbetegnelse, gives beskyttelse i en anden medlemsstat,

hvor denne beskyttelse reelt påberåbes, uanset at denne oprindelsesangivelse ikke har været genstand for en registreringsansøgning i henhold til denne forordning.

130 Under hensyn til denne besvarelse af det andet spørgsmål er det ufornødent at besvare det tredje spørgsmål.

Sagens omkostninger

131 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

1) Det følger af præmis 101 i dom af 18. november 2003, sag C-216/01, Budějovický Budvar, at:

— **Med henblik på at afgøre, hvorvidt en betegnelse som den i hovedsagen omhandlede kan anses for være en ren og indirekte geografisk oprindelsesangivelse, hvis beskyttelse i medfør af de i hovedsagen omhandlede bilaterale traktater kan begrundes i henhold til kriterierne i artikel 30 EF, påhviler det den forelæggende ret at efterprøve, hvorvidt denne betegnelse efter de faktiske omstændigheder og den begrebsmæssige forståelse i Den Tjekkiske Republik — uanset at den ikke er et geografisk navn som sådan**

— i det mindste er egnet til at oplyse forbrugerne om, at det produkt, hvorpå den er angivet, stammer fra et område eller sted i denne medlemsstat.

— **Den forelæggende ret skal desuden efterprøve — igen i henhold til de faktiske omstændigheder og den begrebsmæssige forståelse i Den Tjekkiske Republik — hvorvidt den i hovedsagen omhandlede betegnelse som anført i nævnte doms præmis 99 ikke på tidspunktet for de omhandlede bilaterale traktaters ikrafttræden eller senere har fået karakter af en artsbetegnelse i denne medlemsstat, idet De Europæiske Fællesskabers Domstol i samme doms præmis 99 og 100 allerede har fastslået, at formålet med beskyttelsesordningen, der er indført ved disse traktater, henhører under beskyttelsen af industriel og kommerciel ejendomsret i artikel 30 EF.**

— **Da der ikke findes nogen fællesskabsretlige bestemmelser på området, tilkommer det den forelæggende ret i overensstemmelse med sine nationale retsregler at beslutte, om der skal bestilles en opinionsundersøgelse, som for retten skal afklare de faktiske omstændigheder og den begrebsmæssige forståelse i Den Tjekkiske Republik med henblik på at efterprøve, hvorvidt den i hovedsagen omhandlede betegnelse »Bud« kan klassificeres som en ren og indirekte geografisk oprindelsesangivelse, og at den ikke har fået karakter af en artsbetegnelse i denne medlemsstat. Hvis den forelæggende ret finder det nødvendigt at bestille en opinionsundersøgelse, er det også i forhold til samme nationale retsregler, at den med henblik på denne efterprøvelse skal afgøre, hvilken procentdel af forbrugerne der anses for tilstrækkelig betydningsfuld.**

— **Artikel 30 EF opstiller ikke et konkret krav til beskaffenheden og varigheden af den brug, der er gjort af en betegnelse i oprindelsesmedlemsstaten, for at beskyttelsen heraf er begrundet i forhold til denne artikel. Spørgsmålet om, hvorvidt et sådant krav finder anvendelse inden for rammerne af hovedsagen, skal af den forelæggende ret afgøres i henhold til gældende national ret, navnlig i henhold til den i de omhandlede bilaterale traktater fastsatte beskyttelsesordning.**

2) Den EF-beskyttelsesordning, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 510/2006 af 20. marts 2006 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og fødevarer, har en udtømmende karakter, således at denne forordning er til hinder for anvendelsen af en beskyttelsesordning, der er fastsat ved traktater mellem to medlemsstater såsom de i hovedsagen omhandlede bilaterale traktater, og hvorved en betegnelse, der ifølge en medlemsstats lovgivning anerkendes som en oprindelsesbetegnelse, gives beskyttelse i en anden medlemsstat, hvor denne beskyttelse reelt påberåbes, uanset at denne oprindelsesangivelse ikke har været genstand for en registreringsansøgning i henhold til denne forordning.

Underskrifter